

Klanje u selu sjena!

Ne želim spominjati ime tog sela... Toliko bijedno i jadno ne zasluđuje da bude još više okaljano mojim bacanjem sjene za nešto što se događalo svugdje. Ne želim ga spominjati niti zbog stravične jeze koju sam osjetio kao cijelo vrijeme prolazeći kraj napuštenih i razvaljenih kuća, tek tu i tamo videći i usamljene starce kako proviruju iz njih. Osjetio sam duboku mraknu energiju neke koja se tu događala a potom, slučajno, u selu saznao za zvjerstva koja su ljudi ljudima učinili tijekom rata.

Ljudi ljudima, i uvijek je tako, kakve god etikete stavljali... plemenske, klanovske, nacionalne, rasne... uvijek su ljudi. Samo ljudi.

Za jednog lijepog i toplog dana ove hodnje, u udolini lijepe Bilogore, osjetio sam drhtavicu i žurio se naprijed da napustim to selo sjena.

I na samom kraju, naišao na kuću u čijem dvorištu me čekao ovaj prizor: zadnji lanci stražnjih nogica jednog malenog stvorenja koje zovemo janje, još uvijek su visile na lancima, odsjedeni, dok je mali smotuljak nedavno oderane kože ležao odbačen na zemlji. U stali vikale su i dozivale ovce, zapomagale... čekale...

Ljude nisam vidio.

Bio je veliki petak i životinje su se klale posvuda... jer kad mi ljudi slavimo naše svetkovine, krv teče u potocima a životi završavaju u našim ustima.

Strašni Veliki petak u selu sjena.

Posvuda.

Vedran Romac

